

EL QUE VA ARRIBAR AMB LA MAREA

— Vinga ganduls, que ja és l'hora de llevar-se! I no em fiquis aquesta cara Tino, només uns quants dies més i ja tornarem a casa.

Puntual com el cant d'un gall a les primeres llums de matinada, la veu del primer oficial va fer despertar-nos a tots d'un bot.

Vaig sortir a la coberta, on el vent d'alta mar em va desordenar encara més els cabells, despentinats d'acabar-me de llevar. Aquestes últimes setmanes m'havia tocat treballar en el torn de dia, i encara que havia de matinar molt, agraïa l'oportunitat de poder emportar-me un últim record preciós, ara que s'apropava el final.

Amb els ulls aclucats per la son, vaig deixar que l'horitzó em retornes un paisatge digne de fotografia. Era just en el moment exacte que les aurores del mar de Noruega començaven a barrejar-se amb la claror d'un nou dia, un moment de llindar, on tant el misteri de la nit com la certesa del dia convivia en un mateix instant.

I així començà un altre dia a bord de *L'Speranza*, el vaixell de pesca d'altura en el que havia estat treballant gairebé 30 anys, i que s'havia convertit en una segona llar per a mi. Coneixia tots els seus racons amagats i secrets i mentre encara que tots els que érem a bord ens havíem convertit quasi en una família, dècada rere dècada, compartint travessies per tots els oceans. Però ara, després de llargs mesos a alta mar, tots teníem ganes de tornar a casa.

Però aquesta llarga aventura que s'havia convertit en la meua vida, fent front a temporals catastròfics o tifons que apareixien del no-res. Tot això havia arribat a la

seva fi. Amb una sensació de melancolia, de nostàlgia pel canvi que havia de venir, sabia que aquesta era la decisió correcta. El següent cop que el vaixell amarrés les àncores, seria l'última vegada que desembarcaria de L'*Speranza*, i quan tornés a salpar, em deixaria a terra.

Ja feia mesos que la idea em voltava pel cap, de no tornar a embarcar i gaudir els dies que quedessin a prop de la meva terra i dels meus. Envejava la rutina de la majoria de famílies, fer una jornada de vuit hores i després ser capaç de conduir de tornada a la llar, sopar amb la gent que estimes i compartir llit i calor amb la muller.

Deixar enrere el fred constant, el balanceig constant en cada un dels teus passos, s'havia anat fent cabuda dins de tots els meus pensaments, un anhel incontrolable.

Quan li vaig dir a la Celeste, la meva dona, gairebé no s'ho creia. Feia molt de temps que ella ja havia deixat d'intentar convèncer-me perquè em quedés a terra. Em va assegurar que ella tampoc s'ho prendria massa seriosament, per si a última hora canviava d'opinió. Deia que tenia el cul inquiet, i que la meva ànima no pertanyia a ningú altre que a la mar més agitada. Que estava ben segura que algun dia tornaria a salpar a la recerca d'alguna nova aventura.

Potser tenia raó, però jo ja m'havia decidit. Necessitava aquest canvi, un que solucionés la tristesa de la distància que em separava dels que estimava cada vegada que partia. El meu cor es quedava a terra amb ells sempre que salpaven veles, i el dolor de deixar-los enrere no havia anat minvant amb els anys, més ben al contrari, fent-me desitjar per un altre estil de vida.

Per fi va arribar el dia. Després de moltes milles de navegació, vam arribar al destí final. Els nervis se'm van acumular a la panxa, intentant memoritzar tots els segons

d'aquell últim tram. Tot per no oblidar mai tot el que estimava de viatjar: el balanceig constant, les ones violentes , l'olor de sal. I lentament ens vam anar apropant al port, amb la rebuda de les gavines que ens guiaven, de nou, a la civilització.

El port de Messina ens va acollir amb els braços oberts, entre la disbauxa i bullici de la gent d'un dilluns al matí. Molts dels mariners que viatjàvem a bord érem fills de la bella Sicília, com jo, que era de Tindari, un poble que es trobava a una escassa hora d'on havíem de desembarcar.

I allí, entre la remor de la gent, estava ella. La Celeste. L'amor de la meua vida, esperant-me al port, com si no hagués marxat mai d'allà. Per mi, la vista més bonica del trajecte. Any rere any, quan partia durant llargs mesos, m'acomiadava des d'aquell mateix racó, dient-me adeu amb la mà. I quan tornava, sempre estava allí per recollir-me i donar-me la benvinguda.

Amb el pas de les dècades tot havia anat canviant, tots dos ens havíem anat fent grans, el port havia sigut remodelat mil cops i els edificis de darrere no s'aturaven mai de créixer. Però ella seguia allí, igual que sempre. Ella, amb el seu somriure i l'olor de mar.

Em vaig adonar que ella encara no m'havia vist, intentant localitzar-me entre la multitud de pescadors que desembarcaven, estibadors carregant i descarregant, i esportistes que passejaven pel costat dels molls.

Vaig córrer cap a ella, emputjant tots aquells que ens separaven, vaig llançar la bossa a terra, i vaig aixecar-la entre els braços. Ella, primer sorpresa, en adonar-se'n de qui era, va riure i em va fer un petó als llavis amb la mateixa intensitat i passió que feia trenta anys.

— Hola, preciosa, que estaves buscant algú?— vaig murmurar-li a l'oïda.

Ella només van continuar rient, amb els ulls plorosos i em va agafar fermament.

— T'he trobat a faltar— va respondre ella, encara sense deixar-me anar.

La vaig abraçar encara més fort. No vaig poder evitar adonar-me que no l'acompanyava ningú. El meu fill, que sempre venia amb ella a recollir-me, sorollós com era, va ser fàcil notar la seva absència.

— Què se n'ha fet de l'Adriano? Per on para aquell trapella?

— No t'amoïnis, s'ha quedat a casa preparant el dinar. Ja et vaig dir per telèfon que a les tardes ha estat assistint a aquelles classes de cuina. Avui s'ha llevat ben d'hora per preparar-te el que ell ha denominat “un banquet de benvinguda”. No em preocupo que tot acabi cremat perquè està amb la Cora, si no tindria por que haguéssim d'apagar incendis a la cuina

— La Cora?

— Si— va afirmar ella — la Cora. És la xicota de l'Adri des de fa ja uns quants mesos, encara que es coneixien d'abans. Sembla molt bona noia, i és molt educada. Veuràs com et caurà bé. És molt simpàtica.

Vaig notar una mà a l'espatlla. Era en Carlo, un dels meus millors amics des de feia molts anys, que també treballava amb mi a bord de *l'Speranza*.

— Ja sabia jo que hi havia alguna raó perquè marxessis tan espitat, sense dir adeu a ningú, per una *bella donna*— va dir mentre li guinyava a la Celeste.

Es va tornar cap a mi i va continuar:

— Bé, sabent que et deixo en bones mans només venia a preguntar-te si vindràs demà al bar?

Era una espècie de ritual, la nit següent del nostre retorn, reunir-nos a un bar dels afores de la ciutat, per parlar de com havia sigut la tornada a la terra ferma i prendre algunes cerveses.

— Home, es clar! Compta amb mi.

— Bé, doncs fins demà!

El viatge amb cotxe cap a Tindari, va ser d'allò més plàcid i agradable. Com quan en un viatge d'un lloc exòtic, que el cor se t'estreny d'emoció per tornar a casa quan arriba el final. La conversa no es va aturar ni un segon, amb totes les novetats i xafarderies que havien succeït quan era fora.

Tan ràpid com es movia el món aquests dies, semblava que hagués desaparegut durant una dècada, en comptes d'uns pocs mesos. Fins i tot el paisatge que anàvem deixant enrere amb el cotxe em semblava diferent. La terra s'havia tornat un lloc insòlit, atípic. Per a mi, inclús l'acumulació dels arbres en cada tram de la carretera em semblava fascinant, com un nen que troba un joguet preuat després d'haver-lo perdut des de feia temps.

Finalment, vam aparcar al porxo i vam entrar a casa. Tot estava igual que el dia de la meva partida. El gerro amb les roses de paper què havia fet l'Adriano quan encara era petit a l'escola, l'olor de l'ambientador de bambú que sempre comprava la meva dona i el tapís familiar, penjant al final del passadís.

Aquest últim havia anat passant de generació en generació, i els meus pares me'l van regalar el dia de la meva boda. L'havia brodat la meva àvia, quan enyorava mon avi, que com jo, era pescador, després de jornades mar endins.

En ell es podia veure una composició marina, cosit amb fils de daurats i platejats, blaus foscos i negres penetrants. En ell, uns pescadors eren seduïts per sirenes pèl-rojes que sortien per darrere de les roques. Però en el costat dret, n'hi havia un que semblava ignorat dels encanteris que aquells éssers que volien endur-se'l. D'esquenes, tenia la mirada fixa en el far al fons de tapís, un far que li guiava i el mantenia centrat.

La mare sempre deia que l'àvia l'havia brodat perquè servís de mapa per l'avi, si mai se sentia perdut o desorientat, pogués trobar el camí que el guiés a casa, que era on ella i l'àvia l'estarien esperant.

Va ser quan vaig continuar avançant que va notar les coses que sí que havien canviat. Els petits detalls, l'escampall a sobre dels mobles, esquerdes a las parets que no hi eren abans. Però el que més em va captar l'atenció va ser una olor que no pertanyia a casa meva, que no era pròpia d'aquest lloc, sinó del port del mar de l'oceà.

L'olor de l'aigua del mar, intens i penetrant, tan acostumat a ell que s'havia tornat familiar, dotat d'una frescor envolvent i inconfusible. Salada i picada, que em retornava a les nits fredes i fosques que havia passat al mar de Noruega.

L'aroma que després de tants dies a la deriva per mars i oceans llunyans s'havia tornat part de mi. Part de mi, però no de casa meva. Era una sensació estranya inquieta, una cosa fora de lloc, que no pertanyia a aquí. Era difícil descriure-ho, però

se sentia malament, incorrecte. Una presència fantasmal que s'anava fent forta a mesura que anava avançant per les habitacions, com entrar a la cova del llop mentre aquest està adormit, sospitós de cada ombra i cada soroll, on amagat podia estar el pitjor malson.

Hi havia una part de mi que coneixia la sensació i encara que no havia sigut capaç d'ubicar-la, cridava perill, perill, *perill*. Vencent les ganes de sortir corrents, mentre l'ansietat i l'angoixa anava creixent dins meu, vaig entrar finalment a la cuina, que semblava ser el centre d'aquell malson.

I quan els nostres ulls es van creuar, tot va tenir sentit. En aquella dècima de segon, vaig entendre totes les alertes que el meu cos m'havia estat enviant, per evitar trobar-me allò, que actualment duia un davantal al mig de la meva cuina.

Una sirena.

Em vaig quedar congelat en aquell mateix racó, sota rajoles blanques tacades de xocolata, amb el sol entrant per la finestra i amb la remor d'una nevera vella de fons. Sense saber com reaccionar, sense saber què dir.

Potser finalment havia arribat la meva hora i m'havia tornat totalment boig, sense saber distingir ja entre la realitat i la ficció? Perdent la xaveta ara que havia aconseguit quedar-me a casa? Ara que començava una nova etapa de les meves aventures? Era aquí on els vaixells anaven a morir?

Però en el fons sabia la veritat. Per molt seny que hagués perdut, aquella sensació no la podria replicar mai, encara que tingués el cervell molt fotut. Sabia que intentant negar el que aquella dona era enganyar-me a mi mateix.

Era part de la seva maledicció. Quan en trobaves una, es tornava impossible d'oblidar; romania al fons de la ment, latent, esperant que en tornessis a veure una altra. A partir d'aquell moment, totes amb les que et creuessis, les podries distingir i saber sota quins els enganys que podrien sometret. I aquesta que estava en el menjador, no tenia cua ni escantes, i no estava cantant, però aquells ulls no em podrien negar mai que eren idèntics a uns que havia trobat feia vint anys. Era una d'elles.

L'Adriano, que fins aquell moment no m'havia vist, va córrer cap a mi amb les mans tacades de farina i salsa de tomàquet a les galtes, ignorant del que estava succeint.

— Pare, per fi ets aquí!— va exclamar després d'una forta abraçada— no t'esperàvem tan aviat. Suposo que ens has atrapat amb les mans en la massa, mai més ben dit. — I, sense ni tan sols respirar, va continuar.

Com ha anat el viatge? Tot bé? Segur que tenies ganes de tornar. És cert que ja no marxés més?

Com sempre que s'emociona, va començar a balbucejar preguntes a una velocitat inhumana, fins que va arribar un punt on incapaç de respondre res, ja que no em deixava temps ni per pensar en la resposta. Això no ajudava al fet que encara estava en estat de xoc que hi hagués un ésser sobrenatural al mig de la meva cuina i que a ningú li semblés pas estrany.

Quan l'Adriano va aturar-se un moment per respirar, i va veure que gairebé no l'estava escoltant, que em trobava mirant fixament a la criatura, no va tardar a afegir:

— Oh! És veritat. Suposo que encara no l'has conegut. Ella és la Coralina, la meva parella des de fa uns quants mesos. Cora, aquest és mon pare, a qui he volgut presentar-te des de fa temps.

— *Ella* és la Cora?— vaig contestar incrèdul.

— Sí, encantada de conèixer-te.

— Bé, suposo que la mama t'haurà parlat una mica d'ella durant el viatge fins a casa, intentant posar-te al dia de tot.

— No havies portat mai ningú a casa abans — vaig ressaltar, sense poder filtrar gaire el que deia.

— Bé — va contestar ell, una mica incòmode— en realitat sí, per cap de les meves antigues parelles va durar prou perquè continuéssim junts quan tornaves a casa.

La meva ment anava a mil per hora, una barreja d'emocions angoixants i de pensaments traïdors, i vaig assentir amb el cap, encara que no havia parat molta atenció al que l'Adri havia contestat, amb la mirada fixa a l'ésser camuflat, a la Cora.

Va ser la Celeste, després de tants anys junts, que va notar que alguna cosa no rutllava bé:

— Com et trobes, *amore*? Et veig una mica pàl·lid. Vinga, seu una mica a la cadira , que deus estar cansat de tant de viatge. Adriano, porta una mica de llimonada, que crec que li falta una mica de sucre.

Ella em va ajudar a seure, ja que no confiava prou en mi mateix per donar algunes passes. Em vaig deixar caure a la cadira, mentre la meva dona s'asseia just davant acariciant-me la mà, mentre jo anava entrant en pànic.

“Respira Eolo, respira, que sembla que t'estàs sufocant”, em va semblar sentir, però totes les seves paraules semblaven incapaces de travessar la boira que s'havia instal·lat en el meu cap. A poc a poc, vaig tornar a respirar amb tranquil·litat, encara que els meus pensaments no s'havien aturat pas. No sabia que fer ni com actuar, no sabia com protegir a la meua família d'aquella bèstia.

No vaig ser capaç de formular cap paraula durant una bona estona, i la Celeste, mentre em mirava i xiuxiuejava coses que no arribava a escoltar, em va portar cap a la taula del menjador, que estava parada i a vessar de menjar. Jo no tenia gana, encara que tot semblava deliciós. Tenia un nus a l'estómac, encara que vaig intentar anar fent mossets de tot per no preocupar a la Celeste ni defraudar a l'Adriano, que havia estat tot el matí cuinant.

Aquest últim, incapaç de callar ni per sota de l'aigua, va continuar amb la conversa durant tot el dinar:

— Doncs això, la Cora és de Scilla, de l'altra banda de l'estret, i estaven pensant d'anar a passar uns quants dies al seu poble. Ella ha vingut a viure aquí perquè li havia sorgit una plaça de treball en aquell centre de recerca de biodiversitat que està situat al carrer on hi ha la casa de l'oncle. Ens vam conèixer a la cafeteria on treballa a mig temps i després vam començar...

I així tota l'estona, mentre intentava resumir aquests últims mesos en una hora. Vaig anar assentint durant tota la conversa, però amb cada paraula que deia creixa la certesa que no podia explicar-li a la família que era realment la Cora. Tots ells s'ho prendrien molt malament, ja que era evident que li tenien molt d'afecte a l'estimada del meu fill. Cap d'ells em creuria i pensarien que m'havia tornat boig. M'intentarien

portar al metge, o a un psiquiàtric, per esbrinar si tanta aigua salada havia oxidat les meves neurones.

Igualment, necessitava que aquell monstre deixés a la meva família en pau. Per això vaig intentant fer fora durant tot el dinar. Li vaig anar suggerint que ja era tard o que si havia de fer alguna cosa aquella tarda i marxar d'hora, cosa que en realitat va ocasionar l'efecte contrari, mirades irritants del meu fill i dona. Fins que aquesta última, es va cansar de veure'm fer insinuacions poc subtils i em va reprendre:

— Què et passa? Si estàs cansat, però aquesta no és manera de tractar una convidada! —va dir la Celeste, mirant-lo amb ulls recriminadors. Va sospirar i va continuar:

—Vinga, ves a descansar una estona. Ja veuràs com després estaràs de millor humor.

— NO! —vaig cridar, sense ser capaç controlar-me, sent conscient que ara, més que mai, no podia ser la meva família sola, i com tots els de la taula em van mirar d'una manera estranya vaig necessitar justificar-me, amb una cosa que fos veritat encara que només parcialment.

— No vull anar a dormir, ara que finalment estic amb quin vosaltres. — I Veient que encara em miraven una mica sobresaltats per la meva reacció, vaig continuar:

— Us he trobat molt a faltar i vull aprofitar tot el temps que puc estan vosaltres.

Va ser el primer que se'n va passar pel cap i no era mentida, només una de les moltes raons per la que no podia sortir del menjador. Vaig asseure'm al sofà sense treure-li mai la vista d'una noia, o l'ésser que es feia passar per noia.

Finalment, després de massa estona pel meu gust, la Cora finalment va abandonar casa nostra. Vaig poder deixar anar l'aire que havia estat contenint d'ençà que l'havia vista, però els meus pensaments encara estaven perturbats.

Va arribar l'endemà, i jo encara no havia trobat la manera de fer-la fora indefinidament de la nostra vida, sense que la meva dona i el meu fill m'odiessin per fer-ho. Em trencava el coco, però cap opció servia, en totes hi havia alguna cosa que acabava malament.

Va caure la nit, i vaig anar a reunir-me amb els únics que podrien entendre pel que estava passant. Perquè ells un cop també van veure un dels éssers que ara em tenia atemorit.

Des de fora de *La Llacuna*, el bar on sempre quedàvem, ja sentia les rialles dels meus amics, segurament per alguna ximpleria que els hi havia fet gràcia en el seu estat d'ebrietat.

Vaig obrir-me pas entre gent que començava a anar ja massa borratja i cambreres treballant, fins a arribar a les taules del billar, on en Luigi i en Tino estaven a mitja partida, mentre la resta miraven com un d'ells estava perdent estrepitosament.

Una onada de salutacions i palamades a l'esquena em van donar la benvinguda en veure'm arribar. Però el Luigi, un dels meus amics meus pròxims que ara estava esperant que en Tino finalitzés la seva jugada, em va comentar:

— Què et passa, Eolo, que vens tan seriós i moix? Has tingut algun problema?
—alçant les celles amb gest de preocupació. Teníem molta confiança, i sempre semblava saber el que estava pensant.

El seu comentari va captar l'atenció de la resta dels membres de la taula.

— Si, digues, és la teva dona? Ahir semblaves molt feliç de veure-la —va afegir un Marco, un tècnic de manteniment que feia pocs mesos que treballava amb nosaltres.

— No, tot amb la Celeste va bé. Això no és el que em preocupa... —vaig respondre jo, amb la mirada perduda, sense saber ben bé com explicar el que havia succeït el dia anterior.

— Doncs, què és? —insistí en Luigi—. No ens deixis amb la intriga!

— Bé, a veure com ho explico... Us recordeu de l'hivern del 98?

Tots es van posar a pensar, però vaig veure en la majoria de cares que estaven intentant recordar alguna cosa d'aquell any i fracassant. Només en Luigi, espavilat com sempre, ho havia entès a la primera.

— Us encordeu del que vam trobar l'hivern del 98? A les en el Mar dels Barents, a prop d'aquelles roques? Doncs una està sortint amb el meu fill.

Un cor de aaaaaaaaaaaaaah, ooooooooooooooh i eeeeeeeeeeeeeeh es van estendre entre els del grup, variant segons grau de coneixement. Els que havien estat ja treballant a l'*Speranza* per aquelles dates van entendre a quin incident em referia, mentre que aquells que encara no s'havien unit a la tripulació per aquelles dates, anaven encara més perduts que al del principi, amb una cara de confusió total

En Tino, que sempre havia sigut susceptible per explicar històries, va començar a explicar la nostra:

— Era una fatigosa nit d'hivern, d'aquelles que l'únic que vols és seure al voltant d'una estufa i dormir fins a la primavera. El fred i la humitat et calaven els ossos, i el

vent de mar et gelava fins a les pupil·les. Una nit on tot semblava més trist més desolat, un vaixell ombriu i tenebrós a la deriva. Amb cada passa que donaves les fustes cruixien i les veles semblava que et poguessin caure a sobre en qualsevol moment. Tots els que hi havien sigut presents recordem perfectament de quina nit estic parlant.

Va ser llavors quan tot es va quedar en silenci, i sense saber per què, tots vam contenir la respiració. Només se sentien les onades trencant amb el cas del vaixell, quan de sobte, alguna cosa es va posar a cantar, un ésser místic i llegendari. Tots els que érem desperts vam córrer a la coberta, mentre els que encara dormien es van aixecar del llit guiats per la pecaminosa melodia. Com si la mar s'hagués parat a escoltar, recolzada entre les roques, la sirena va escampar la seva veu com un eco, fent-nos presoners del seu encanteri.

I per sort o per desgràcia, abans d'acabar la cançó, va aturar el seu cant, per raons que no vam arribar a saber mai. Però estic ben segur que, si hagués tingut l'oportunitat de finalitzar la seva melodia, ens hauríem tornat completament bojos, i cap de nosaltres seria ara aquí. Hauríem perdut el nord, tal com diuen les històries.

— De veritat vols fer-nos creure que us va trobar una sirena? Una sirena!— Va exclamar l'Enrico, un dels molts que van començar a riure, que no hi havien estat presents.

— Vosaltres rigueu ara que podeu, que si passeu molt de temps treballant en aquest sector, veureu com tard o d'hora us en trobareu amb una i ja no us farà tant de gràcia.

Això només va provocar que riguessin amb més ganes, pensant que els volíem prendre el pèl. Estava ben segur que si no hagués viscut el que havia viscut, jo també hauria ignorat el que deia un vell mariner que ja veia masses fantasmes.

La resta, els que sabien la gravetat de la situació, em van mirar amb cares sèries, extremadament preocupats pel que acabava de dir.

— Estàs segur, Eolo? Perquè el que estàs dient és molt fort.

— Completament segur. Ja saps que jo no soc molt de la broma, i que mai jugaria amb una cosa d'aquestes. Les podria reconèixer, anés on anés, les molt endemionades, a elles i a la seva desgraciada cançó.

— Doncs ja pots començar a resar, perquè no hi ha manera de desfer-te'n d'una un cop et fica els ulls de sobre.

Com començava la maleïda cançó?

*He cercat mars i oceans,
Per aixoplugar-te entre les mans
Fins que el murmur de l'escuma
Et transformi en una perla bruna*

*Al mar ens vam enamorar
I mai més la marea va callar.
Com una àncora el teu amor
Va caure sobre mi
Un naufragi sense fi.*

*Deixa'm cantar-te a dormir,
Fins que entenguis que el teu destí,
És que pensis només en mi
en el fons del gran abís.*

*Al mar ens vam enamorar
I mai més la marea va callar.
Com una àncora el teu amor
Va caure sobre mi
Un naufragi sense fi.*

Per molts anys que passessin, ningú de nosaltres seria capaç d'oblidar-la mai. S'havia quedat gravada en la nostra ànima, i seria el pecat que portarien a l'esquena fins que ens arribés la nostra hora. Aquesta cançó formava part la maledicció d'un mariner, entrar al mar i sortir-ne amb malsons que no es podien explicar mai a la gent de carrer, que serien incapaços de comprendre. Secrets que només eren xiuxiuejats a aquells que havien passat massa temps a la deriva.

Vaig sortir d'aquell bar tan desesperançat com havia entrat i ni les cerveses ni la companyia havien pogut fer-me oblidar de l'ai al cor que tenia.

L'endemà, incapaç de trobar cap solució per mi mateix, vaig encaminar-me pel sender que portava turó amunt, a prop dels penya-segats, fins a arribar a la porta del santuari de la Madonna Nera.

Vaig asseure'm a un dels bancs i vaig començar a resar, demanant ajuda a la meva patrona, perquè m'il·luminés el camí que havia de seguir. No sé quanta estona vaig estar allà assegut, mirant a l'infinit, esperant qualsevol resposta que no va arribar.

Temps després es va escoltar de la porta que s'obria del santuari. Era la meva dona, que en veure'm, va fer un mig somriure.

— Sabia que trobaria aquí. Sempre que alguna cosa t'atormenta o estàs neguitós, vens buscar respostes a la Madonna Nera, com si fos una deïtat salvadora. És per aquella noia, oi ? Encara no entenc per què no t'agrada, tant que no ets capaç ni de tenir-la per casa. Són molts anys junts, i m'agradaria que m'expliquessis el que està passant pel teu cap.

— No, ens tens raó— vaig admetre, defallit—. Esperava que la Verge Negra, patrona dels mariners perduts com jo, em dones les respostes que buscava. Em trobo tan desubicat que no sabia a quin lloc més anar. Tu no ho entendries, no has vist el que jo he vist. Però hi ha una cosa en aquella noia als peus de punta.

— Doncs explica-m'ho, fes-me entendre. Saps que jo no et jutjaré.

— Al mar, a vegades, també trobem coses que no són ni peixos ni animals marins, ni algues ni cloïsses. Trobem coses que no podem explicar amb la ciència, i aquells que viviu a la terra no ho entendríeu. Diríeu que estem bojos, i potser teniu raó, però aleshores seria una bogeria col·lectiva, perquè tothom ha vist coses que no es poden explicar. Són encontres amb éssers marins que només existeixen en les llegendes, i que, un cop els has vist, no els pots oblidar mai. Com si un cop trobats, els poguessis reconèixer en qualsevol lloc on vagis.

Ens vam quedar en silenci una estona.

— Llavors, creus que és una sirena o alguna cosa per l'estil?

— Sí, exactament això. I no sé què fer al respecte.

Ella va deixar anar un sospir, em va aclucar la cara entre les mans, i em va mirar als ulls.

— Jo no en tinc ni idea de si és una sirena. L'únic que sé és que ella fa feliç a l'Adriano, i de moment, per a mi això és suficient. Potser més endavant ens adonarem que no és qui pensàvem, o potser serà només una sirena que ha seduït al nostre nen. Però quan el miro, em recorda quan et vaig conèixer, quan no podia parar de pensar en tu ni un segon.

Va somriure amb enyorança, els ulls plens de records.

— I crec, per això, que li hauríem de donar una oportunitat.

Es va aixecar i em va fer un petó a la galta, i va marxar, tan silenciosament com havia vingut, deixant-me sol en aquell santuari, perdut entre emocions i paraules de la consciència. Reflexionant de tot el que m'havia dit.

Sabia que ella tenia raó, com sempre. Vaig decidir que els problemes s'havien d'afrontar de cara , a mesura que anessin apareixent i que el que havia de fer ara era deixar-me de ximpleries i disculpar-me amb la noia el pròxim cop que la veiés, si no volia dividir la meva família.

No vaig tardar molt, ja que quan vaig tornar a casa, allí mateix la vaig trobar. Estava apreciament el tapís de la meua àvia amb curiositat, tan concentrada que no es va adonar que m'havia apropiat.

— Oi que és bonic? Encara després de veure'l tota una vida, encara em sorprenen quan trobo detalls nous que no m'havia fixat abans.

Va semblar sorpresa que li dirigís la paraula, però igualment va intentar continuar la conversa:

— Sí, suposo que sí. Es nota que va ser fet amb molta cura i dedicació.

Sabia que no podia donar-li més voltes al tema, perquè si no no seria capaç de disculpar-me mai, i volia arreglar les coses, ara que encara era aviat per solucionar-ho. Amb un sospir, vaig admetre:

— Escolta, noia, ho sento molt per com s'ha comportat aquesta setmana. Sé que no és cap excusa, però encara em sembla molt xocant que el meu fill hagi conegut algú que s'assembla tant a tu. Sé que és difícil d'entendre, són prejudicis de mariners... Però volia disculpar-me, perquè últimament no he estat gaire amable, i m'agradaria tornar a començar de nou.

L'altre dia et vaig veure tenir tanta paciència l'Adri, i no vaig poder evitar pensar que havia trobat algú prou bo, amable i generós per fer-li costat. Per això et vull donar les gràcies per fer-li costat. Que encara que li tinguem molt de carinyo, tots dos sabem que pot ser molt tossut... igual que el seu pare.

L'Adriano és el meu únic fill, i és el tresor més preuat que tinc a la vida. Només vull protegir-lo de tot, encara que sé que impossible, il·lusions d'un vell il·lús.

Ella es va quedar pensant una bona estona en el que li acabava de dir. Tenia el rostre en blanc, i era incapaç de preveure que em contestaria, però finalment va dir:

— No passa res, ho entenc. Jo també m'estimo molt el teu fill, i si fos vostè, també faria el que no està escrit perquè no li passes res. Per això encara que no ens agradem molt, crec que hauríem d'intentar ser cordials una amb l'altre, perquè l'Adriano l'aprecia molt, i quan no està, parla de vostè com si fos el seu ídol. Vagi

amb compte, que encara es despistarà i el batejarà com a sant — va afegir, amb tò bromista.

No vaig poder evitar riure de la idea.

— Sant Eolo, patró dels pares sobreprotectors — no vaig poder afegir, mentre ella deixava anar una riallada tímida.

L'Adriano la va començar a cridar des del final del passadís.

— Bé, em sembla que et reclamen? Vinga ves, ja no et molesto més.

Va retornar-me una mig somriure i va fer que sí amb el cap.

Mentre s'allunyava passadís avall, però, la vaig sentir taral·lejar una cançó que recordava perfectament.

He cercat mars i oceans,

Per aixoplugar-te entre les mans ...